

GILLETTE BURGUNDY — TENDO LA 2

Burgundy — Ufaransa
TENDO LA 2 — Kurudi kwa Sabine

Hadithi hazifanani kamwe, kwa sababu nyakati ambapo hukutana hazifanani kamwe. Mahali hubadilika. Majira hubadilika. Watu hubadilika. Na wanawake wanapokatiza njia zao, utabiri hupoteza thamani yake yote.

Nilisimulia hadithi hii muda fulani uliopita. Leo nataka kuisimulia tena kwa uzito mkubwa zaidi, kana kwamba ni mazungumzo na nafsi yangu—mwito wa kumbukumbu, sauti inayoendelea kubisha hodi kwenye mlango wa wakati, ikinikumbusha si yaliyokuwa tu, bali pengine yale yanayoweza bado kuwa.

TENDO LA 2 — KURUDI KWA SABINE

Siku zangu za kwanza zilitumika kupanga upya shamba.

Baadhi ya wafanyakazi walitaka kujadiliana.

Wengine walitaka kunieleza jinsi mambo yalivyokuwa yakifanywa siku zote.

Wachache waliamini kwamba mapokeo yenyewe ni hoja.

Nilisikiliza.

Kisha nikaamua.

Sikuwa na nia yoyote ya kujadili upya mishahara, marupurupu wala mazoea ya zamani. Waliotaka kubaki walikaribishwa. Waliotaka kuondoka walipewa mkono na tabasamu.

Bila kinyongo.

Nilikuwa nimejifunza zamani kwamba mazoea fulani hubadilika kwa nadra.

Huwekwa mengine mahali pake.

Basi nikaanza kujenga timu mpya.

Watu wanaowajibika.

Watu wasiohitaji kusimamiwa kila saa ya siku.

Falsafa yangu ilikuwa rahisi:

usiamrishe.

Jenga uwajibikaji.

Wiki zilipita polepole, zikipimwa kwa mdundo wa mashamba ya mizabibu na upepo uliovuma juu ya vilima vya Burgundy.

Nilidhani hatimaye nimepata amani ambayo sikuwa naitafuta tena.

Kisha alasiri moja gari la Kiitaliano lilitokea kwenye lango la shamba.

Kwa mbali, niliwaona mwanamke na kijana mmoja wakashuka.

Walikuwa wakimtafuta mtu.

Walizungumza kwa hamasa na mmoja wa wafanyakazi, ambaye hakuelewa hata neno moja la Kiitaliano. Waliendelea kurudia jina moja.

Jina langu.

Nilikaribia nikiwa juu ya farasi.

Na wakati ukasimama.

Alikuwa Sabine.

Hakuhitaji kusema.

Hakuhitaji kujitambulisha.

Nyuso fulani hubaki zimechongwa katika kumbukumbu kwa kina kuliko picha.

Unazitambua papo hapo.

Hata baada ya miongo.

Kwa kitambo, nikawa kijana tena.

Si yule kijana wa picha za zamani.

Si yule kijana wa nyaraka rasmi.

Kijana wa ndoto.

Wa makosa.

Wa ahadi zisizokamilika.

Moyo wangu ulianza kudunda kwa nguvu niliyoamini imetoweka zamani.

Nilishuka kutoka kwenye farasi, nikijifanya mtulivu.

Alitabasamu.

Tabasamu lilelile.

Nuru ileile machoni mwake.

Wakati ulikuwa umeongeza umaridadi, si umbali.

Kando yake alisimama kijana aliyemtambulisha kuwa mpwa wake.

Nilimchunguza kwa makini.

Kulikuwa na jambo la kutia wasiwasi katika mfanano ule.

Macho yaleyale.

Sura ileile ya uso.

Upole uleule wenye ukaidi.

Sabine alinitazama jinsi mtu anavyomtazama yule ambaye hakuwahi kuondoka kikweli maishani mwake.

Hapakuwa na aibu.

Hapakuwa na maelezo.

Ila uzito mtulivu tu wa yote ambayo hatukuwahi kuyaishi.

Tulitembea kati ya mizabibu.

Tulizungumza kuhusu yaliyopita jinsi mtu anavyozungumza kuhusu nyumba ya zamani ambayo bado inakaliwa na kumbukumbu. Nilimuuliza jinsi alivyoweza kunipata.

Alicheka.

Kicheko nilichokikumbuka barabara.

“Kosa lako.”

“Langu?”

“Ndiyo. Siku zote uliandika kila kitu. Usichoweza kuwaambia watu moja kwa moja, uliambia ulimwengu kupitia vitabu vyako. Niliyafuata maneno yako kwa miaka. Kila ukurasa uliacha dalili nyingine. Nilijua kwamba mapema au baadaye ningekupata.”

Nilibaki kimya.

Kwa sababu alikuwa sahihi.

Na wakati huo nikaelewa jambo fulani.

Hakuwa amefika kwa bahati.

Na labda hata mimi sikuwa nimefika kwa bahati.

Wakati mwingine maisha huchukua miongo kumalizia sentensi iliyokatizwa zamani.

Ferdinando